

GILLETTE: BILLED AFTER DEATH

FERDINANDO FREGA

GILLETTE: GEFACTUREERD NA DE DOOD

The Art of Attraction · 07

Sterven was nooit een probleem geworden. Voor een man als ik was de enige zorg de keuze van de plek, en als ik die kans had gekregen, had ik zeker de beste gekozen: het bed van een vrouw die ik niet kende.

Volgens mij was dat verreweg het mooiste overgangspunt tussen wat we zijn en wat we zullen worden, altijd met het plan om als bruidsschat de app van het genot mee te nemen.

Ahahahahahah

Zes episodes van klinisch coma hadden het geprobeerd en waren mislukt, met een levensverwachting die grofweg werd aangekondigd als ergens tussen achtenveertig uur en hooguit dertig dagen. Maar wie die voorspellingen deed, waren vaak artsen — degenen van wie de recepten door de openbare gezondheidszorg worden betaald, en niet alleen zij: ook degene die met zijn minnares op vakantie gaat van honoraria die verstoep zitten in gerichte voorschriften voor farmaceutische bedrijven — en nooit, maar dan ook nooit, een echte voorspelling van een deskundige in de meteorologie.

En elke keer lag er naast het bed — stipt, en voor zover ik me kon herinneren altijd dezelfde, zelfde formaat en kleur, zelfde details, geen luchtgaten, alsof hij op maat was gemaakt — een doodskist met een naamkaartje: FERDINANDO FREGA.

Niemand glimlachte, maar hij bleef er altijd staan, wachtend, terwijl de raad van bestuur van de hel besliste of het voordeliger was me op aarde te laten, iedereen op de zenuwen werkend met gillettenarrative.com, of me te laten overgaan naar die plek, zonder telefoon en zonder geld, waar ik misschien een nieuw ALFHABETDEVIL zou scheppen dat ook hun huidige format zeker uit balans zou hebben gebracht.

En toen duidelijk werd dat ik op aarde moest blijven, kwam op een dag zelfs de factuur van de uitvaartonderneming, met deze omschrijving in de details en de kostenposten:

6 stops van de lijkwagen;

Reservering van de doodskist;

Model met dubbele wand, maat XXL;

Acht dragers ingezet gedurende dertig uur;

Onderhoud en wachttijd met stand-by;

Belastingen en btw.

Rente en herwaardering.

Totaal: 3.500 euro, te betalen per overschrijving binnen 30 dagen na factuurdatum.

Gegrepen door de betovering ging ik de gegevens van de geadresseerde controleren, ervan overtuigd dat het een vergissing was, en in plaats daarvan vond ik de mijne, volkomen correct. Er was geen twijfel mogelijk: de dode moest betalen voor de levende, en de vordering stond buiten kijf.

Maar niemand wist dat ik iemand ben die je niet verwacht. Uit het ziekenhuis, in mijn vrije tijd en tijdens het lange wachten thuis, zorgde ik ervoor dat ik de uitvaartonderneming belde, terwijl ik me uitgaf voor de zoon van de overledene. Nadat ik wat tijd had geïnvesteerd, de ene grap na de andere, en de sympathie van de secretaresse had gewonnen, nodigde ik haar uit voor een etentje, en ze had er geen moeite mee om ja te zeggen. Ik was tenslotte maar de zoon van de dode.

Ik zou de zaak van dichtbij zien en begrijpen wat er daarna gebeurt, wanneer een man per definitie als dood wordt beschouwd — maar ik zou het levend kunnen vertellen. Dat was wat me fascineerde.

Ik haalde haar op bij haar thuis. Ze droeg een sterk, zoet parfum, van het soort dat zegt neem me, ik ben van jou. Ze was ongeveer veertig, niet bepaald in de eerste bloei van haar jeugd.

Ik was een flink stuk ouder, maar in mijn familie was leeftijd altijd een mening geweest, geen feit op een geboorteakte, en bovendien ga je niet met je identiteitskaart naar bed: die is voor de kerk, als je trouwt.

Na het eten betwistte ik de factuur van de dood — niet de diensten zelf, die waren heilig en onbetwistbaar, maar de kwaliteit en het soort ervan, die niet waren afgesproken of voorgesteld: de opdracht was automatisch vertrokken. Het arme ding voelde hoe moeilijk het moment was en had geen andere keus dan me korting aan te bieden. Maar hoeveel?

Ik wilde niet agressief overkomen — ik was tenslotte de vermoedelijke dode —, dus stelde ik het financiële deel uit tot

een andere dag, en ze ging akkoord.

Toen het tijd was om het eten te betalen, merkte ik als bij toverslag dat ik mijn portefeuille niet bij me had, maar ze was zo vriendelijk en hoffelijk om te zeggen dat zij het zou regelen, geen probleem. Ik weet het bedrag nog: 169 euro.

Toen we weggingen, bracht ik haar naar huis en bood ik mijn excuses aan. Ik legde uit dat ik mijn portefeuille met al mijn papieren kwijt was en dat voor die avond ook de romantiek bij de verloren voorwerpen zou blijven.

Ze glimlachte maar gaf geen commentaar. Ze knikte, zoals alleen vrouwen dat kunnen.

Ongeveer een uur later stuurde ik haar een berichtje dat ik hem had gevonden, en daarna de regels die haar schokten:

Weet je, ik ben die van de factuur.

Ik zei je toch dat ik dood was.

Het probleem is dat ik nog leef, en dat ik jullie bedrijf geld blijf kosten.

De 169 euro zijn het bewijs.

Vertrouw nooit een man die niet wil sterven.

Ferdinando